

Дарко Даничић

ЧАСОВИ

1.

Ништа не мере, часови само причају приче
којима ограничавају свет у нама. Тренуци
од којих смо брижљиво саздани, расту
као пљусак усред ноћи, мокри стуб који у бљеску
премости чекање између удаљених светова.
Сати и минути, телефонски позиви, живе у неумерености,
од неумерености, у лакомој пени нечитких гласова.
Тешко је досањати време које је преостало,
расадити сате у спора сећања, као у пролећне вртове
пуне полена и искричавог ваздуха.
Од свега што живи само ми желимо
више живота од овог што имамо.

Усплахирили том навалом неиспричаних прича,
скривени под неверицом заузданих сенки,
осећамо хипнотичку моћ позлаћених зупчаника
чије нас казаљке бешумно бришу.

2.

Откако су прошле године, свет је утихнуо
а неучињено расте у теби.
Само се верзије догађаја множе.

Толико секунди и минута не можеш
држати у себи и излазиш као кад млади зечеви
напуштају легла да би осетили навалу живота
у трену кад прасне пуцањ.

Трчи, зеко, трчи,
лавеж је прекрио небо надимљено барутом
па је оно угљен који ће једном изгорети
и открити где је утрнула светлост сусрела слепе очи
Зевсових и Темидиних кћери, које још увек
шију свилену неухватљивост
којом нам судбина заводи слободу.

Трчи, само трчи,
очи гонича севају
твој живот мере бржи откуцаји
од мог касног разумевања:
живот је спора спознаја,
погасиће се монитори
игрица ће се завршити
а нови људи добиће
стара имена.

КАПИЈА

Ако прешавши у други свет,
непрозиран и недокучив,
наставим да радим што и сад,
како по Милошевом убеђењу
и Вилијем Блејк ради, упорно настављајући
да у земљи без обрису
буде песник, пророк и гравер;

ако у том времену искупљења пребива
све што сад чинимо, можда ћу и ја,
саосећајући се са ћутљивим животом конструкција,
бити песник и инжењер, пишући споро и спокојно
у несталном раду имагинације,
као да прозирну тишину гравирам,

и тада,
кроз капију кроз коју анђели пролазе,

моћи ћемо да чујемо
вреву пређашњег света, равнодушни
на похлепни сјај звезда.

РАЗГОВОР СА ПЕСНИКОМ

Од твојих очајних времена до мојих изгубљених сати,
Федар је заспао, драги Јоване.
Несигурне мере у које се уздасмо,
и сами несигурни, потопише потопи,
завејаше снегови... Оно што преоста
однесоше варвари и сами изненађени нашом немоћи.

Сада се сумрак гаси горе на тераси, осматрачници
на врху катарке коју затамљују звуци са улице
Не разазнају се гласови у бистром ваздуху,
нити ико помиње наша имена.

Завален у пластичну столицу, као врач на кули
близак небу, послушкујем жамор таксиста на улици,
разговор као свакодневна жртвеница – скрати чекање.
Не гледају горе у душе заплашене одласком
међу тачне звезде, мудре и тихе,
где смрт је сасвим обично искуство
о коме ћеш ми тек причати.

ЈУЛ. КИША.

У почетку капи се колебају док не схвате неминовност,
а онда су издужени крајеви лета пали с пљуском
изван навике ограничене суздржаним хоризонтом.
Граница се распала, простор се прилагодио оку
и небо, црно, доле над Колубаром, као потрошен комад светла
постаје свлак одбачен после кише,
мирисне од јулске траве и прашине захваћене суновратом
који заостала светлост прелама у нарамку нестајућих капи.
Врућине су другачија врста пламена. Не померају се.
Као корен кроз напрслу гравитацију,
хране лето осушеним сазвежђима.

Одмичем главу од замућеног прозора,
даљина постаје замисао сведена на исказ
зачућеног јастреба у пољу бременитом од мокрог ваздуха.
На мрљи ока, жутој од нечитког сећања,
преклопљене слике поново добијају смисао.
Колико год да откријеш и сазнаш, простор се допуни
новим тајнама, увек иста количина несазнатног засветлуца
жудећи за изгубљеним тумачењем,
Још који тренутак и соба ће се испразнити од светлости
и погледа. Речи нас полако троше до тишине
богате минералима и сећањем на све избегле вечности
које смо проживели несигурно се делећи
на „земљу и ватру и ваздух и воду”,
до потпуне целине.

ЛЕОБЕН

У планинама је лакше: тутњава мора не прети,
увежбане шуме крезубе од уметнутих ливада
зажарених поподневним сунцем са лакоћом
надгледају реку која пажљиво меандрира
водећи рачуна о невидљивим обележјима.

Састанак је у 9. Можеш мало закаснити,
овде се нико јавно не љути. Скривена у извесности,
љутња је ван домашаја, тајно пред огледалом вежба улогу
кад ће да провали доносећи nelaгодност око себе.
Не треба журити, не крунити тачну сенку сунчаног сата
на тргу на коме се језик, скован у тескобама влажних,
северних шума, шири у сигурну тврђаву из које нема излаза
ни бекства. У основи града су симболи, зато се брижљиво
чувају: тихи говор на улици, барокне фасаде и камени украси,
источноевропски досељеници са малом децом, стишани
у радозналости, савијене душе и астматична небеса,
дуга сенка језуитске цркве која шестари по утихлим вековима,
спокојна општа места – антикварне монархистичке разгледнице
преточене у обећани живот: сваком по нешто, ником све.

Рударска места која чувају прошлост
у именима универзитета и зградама украшеним
каменим ликовима, помало личе једна на друге.

Симболи који су раздирали свет неприметно
су се претварали у доколицу слушајући
звуче клавира на имањима Филемона и Баукиде,
где се пију лака жуто-зелена вина чије су бербе
урођене у јесен и маглу, између хидроцентра
и господства угашених царевина.

Свет је расклопив, али се понављају делови, увек
оно што видиш сада – коначна је слика, попреште
смећа и укрштених нада које се не могу остварити.

Мало поподневне топлоте са сунцем
у заглављу напорног дана – отишли смо без освртања.
Напуштајући слике надземног света где облаци
лако завајају траг и изгубе се ван домашаја
оштрих звоника смирених и непомичних
као добро ситуирани средовечни пар са немирном децом.
Свет се склапа у нову трошност, бледи изданак
предања које нећемо доживети.